

ORAVECZ TIBOR

Nyár

Pirosra festem a nyarat,
Sárgára, barnára.
Kékre festem a dalt, a napomat,
Akáclila lesz a szél illata.

Hullámot küldök a ragyogásba,
szerelmes csókoknak fehér tüzét,
hogy hallhassam fényét
a kenyérrillatú mezőn.

Kalász mellé festem majd a reményt.
Repülök a felhők mosolytrilláin,
S hallgatom a búbos pacsirták énekét
Ezüsthársfák bíborbarna faágain.

Örömet rakok a fákra, zöld sugarat,
Elhagyott rétre a fiatalságomat.
Cicomás pacák lesznek a madarak,
Harmatos lesz fekete éjszakám.

Esőt festek, záport, mikor
Koszorút fon a füleddt nyár
A mézédés almafán.

ORAVECZ TIBOR

Költészetnap i impresszió

I.

Hárman játszanak tavaszi fátyolfényben.
Ozirisz haját füst okádja,
Szájában koncentrált pipája kékesen
Pöfékel az alvadt vérben.
A csapos kalapja alatt kártyázik,
Összecsukja kezét, mint a költők.
Könnyebb írni, mint repülni
Álmatlan éjszakákon, kénköves tűzben.
Tavasszal születtem, üres papír volt a vánkosom.
Egy sors vagyunk mi, menny és a föld tintája.
Sárgán és feketén viseli a vonásokat
Mint ezer évet a zötyögő álom
Ahogy leereszkedik a ködös városi fénybe.
Ő is ott van, a Karancs teraszán sétál.
Jó azt gondolni, hogy valahol
A városban a sikátorok mélyén
Van egy ház, ahol mindig várják
A tündérek levelét.
Mikor csenget a postás,
Szél simítja a rozsdás szerelmet.

II.

Fekete, sárga varjak világa.
A pislákoló rekedt lámpák
Árnyakat szülnek extázisában,
Flörtölnek, kibontakoznak.
Elfelejtettem a Sörbár hangulatát,
Hogy van, amikor aggódnak értem,
Egy öregember hátát lesújtja a hír.
Órült árnyékuk megcsavarodik
Már a szél is reszket,
Az átfagyott lámpa elhalványul,
De van valahol az idő, ahol az éjszaka
Lopva búcsúzik.
Elfelejtettem megérinteni
A fekete, sárga hajnalt
Elfelejtettem, mint aludni éjjel.
Remeteszárnyú delfinek
Fekete ködben hagytak,
Csak a másik tekintetére emlékszem.
Fekete, sárga és a kör közepén bíbor.

*Dávid Zsuzsanna:
Feltámadás*